

Herättäjä-Yhdistys ry
PL 21, 62101 Lapua
Puh. 0400 805 904
hy@h-y.fi
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

**EN LAKKAA
TOIVOMASTA**

 HERÄTTÄJÄJUHLAT
3.-5.7.2026 YLIVIESKA

lauantai 4.7.2026
sateenkaariseurat klo 17.00
Jenna Vikman

Opettajana kohtaa monenlaisia tarinoita. Minulla on aina todella etuoikeutettu olo, kun opiskelija uskaltaa avautua minulle jostain, mikä painaa mieltä. Moni tarina on koskettanut minua, mutta yksi sateenkaarivälitunti erityisesti ei unohdu minulta koskaan.

Aloin järjestää työpaikallani Raudaskylän Opistolla kerran kuussa sateenkaarivälitunteja, koska koin, että meidän nuorillamme on tarvetta päästä puhumaan sateenkaariasioista. Ylivieskan kaupunki oli juuri hylännyt aloitteen sateenkaariliputuksesta, ja pari opiskelijaa oli jo aiemmin kertonut kohdanneensa syrjintää identiteettinsä vuoksi. Ajattelin, että tässä olisi hyvä tilaisuus edesauttaa nuorten hyvinvointia. Halusin tehdä kaiken sen eteen, että meidän koulullamme kaikki saisivat olla turvassa.

Heti ensimmäisellä sateenkaarivälitunnilla opiskelijat alkoivatkin suunnitella Opiston omaa sateenkaariliputusta, joka toteutettiin myöhemmin syksyllä 2024. Tietääkseni Raudaskylän opistosta tuli silloin ensimmäinen suomalainen koulu, jossa on järjestetty sateenkaariliputus. Olin ihan pakahduttavan ylpeä.

Halusin viime marraskuun sateenkaarivälitunnille jotain erikoista ohjelmaa, koska Suomessa vietetään aina marraskuussa sateenkaarihistorian kuukautta. Valmistelin siis puheenvuoron Suomen sateenkaarihistoriasta. Kerroin siitä, millaista työtä meidän ensimmäiset sateenkaariaktivistimme tekivät, ja miten sitä ennen täällä täytyi piilottaa, kuka on.

Eryteisesti puhuin eräästä henkilöstä, jonka tarina kosketti minua. Seppo Kivistö oli 1970-luvulla seurakunnan nuorisotyöntekijänä. Kun kirkkoherralle selvisi Kivistön homoseksuaalisuus, hänelle annettiin potkut. Kivistö ei hyväksynyt hiljaisena kohtaloaan vaan taisteli työnsä puolesta. Tukena oli vastaperustettu Seta mielenosoituksineen, mutta yhteiskunnan vastustus oli liian vahvaa. Kivistö ei saanut työtään takaisin ja muutti puolisonsa kanssa Tanskaan.

Noin kymmenen vuotta myöhemmin hän kuoli aidsiin. Kivistö oli tuossa vaiheessa jo eronnut puolisostaan, mutta puoliso yritti silti saada julkaistua Kivistön kuolinilmoituksen suomalaisissa lehdissä. Ilmeisesti Kivistön isä kielsi tämän. Perheelle poika oli kuollut jo silloin, kun hän ensimmäisen kerran kertoi julkisesti olevansa homoseksuaali.

Vaikka tarina oli surullinen, halusin kertoa opiskelijoilleni Seppo Kivistöstä siksi, ettei hän luovuttanut. Halusin kannustaa heitä myös jatkossa taistelemaan yhdessä heille tärkeiden asioiden vuoksi vastustuksesta huolimatta. Ja hehän kohtasivat vastustusta järjestämänsä sateenkaariliputuksen vuoksi. Facebookin kommenttikentät olivat täynnä sitä, etteihän nyt kristillisellä opistolla voi olla

Herättäjä-Yhdistys ry
PL 21, 62101 Lapua
Puh. 0400 805 904
hy@h-y.fi
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

**EN LAKKAA
TOIVOMASTA**

 HERÄTTÄJÄJUHLAT
3.-5.7.2026 YLIVIESKA

sateenkaariliputusta. Mutta edesmenneen Seppo Kivistön sanoin: "Ei ole ristiriitaista olla kristitty ja homoseksuaali samassa persoonassa."

Ei ole ristiriitaista, että kristillinen opisto puolustaa sateenkaarinuorten oikeuksia.

Historiakatsaukseni sai kehuja, mutta en odottanut, että sillä olisi niin iso vaikutus. Yksi paikalla olleista opiskelijoista nimittäin alkoi puhua ja kertoi: "Tää voi olla mun viimeinen joulu mun perheen kanssa."

Tämä nuori ei ollut uskaltanut tulla kaapista vanhemmilleen. Hän aikoi viimeinkin tehdä sen, kunhan täyttäisi 18. Hän oli täysin varautunut siihen, ettei kukaan perheenjäsen haluaisi enää nähdä häntä sen jälkeen. Sain sen kuvan, että hänellä ei ollut ehkä koskaan ollut turvallinen olo kotonaan. Juuri hänenlaisiaan oli haukuttu.

Tämä nuori itki lohduttomasti, mutta sitten hänen luokkakaverinsa lohdutti: "Tuut sitten meille jouluksi. Mun äiti on ihana, se ymmärtää."

Tarjosin halauksen ja nenäliinan. Toivoin, että voisin tarjota perheen, joka rakastaa ilman ehtoja.

Sitten toinen nuori alkoi täristä. Oli selvää, että hän aikoi sanoa jotain ensimmäisen kerran. Kun hän sai ne sanat ulos, en ollut yllättynyt. Hän oli pikkuhiljaa vuosien aikana muuttunut koko ajan enemmän ja enemmän itsensä näköiseksi. Mutta olin sitäkin iloisempi, että hän uskalsi. Olin niin onnellinen, että olimme yhdessä onnistuneet luomaan oikeasti turvallisen tilan. Hetken vain toistin päässäni tämän nuoren uutta nimeä ja tein parhaani, jotta en enää ikinä puhuttelisi häntä vanhalla, virallisella nimellä.

Kaikkien läsnä olevien reaktiot olivat tosi ihania, mutta sitten taas se pelko nosti päätään. Opiskelija jatkoi: "Pelkään, että menetän mun kaverit, kun kerron niille."

Tarjosin halauksen ja nenäliinan sekä myöhemmin meikki- ja hiusvinkkejä. Toivoin, että voisin tarjota varmuuden siitä, etteivät ystävät hylkää häntä.

Opettajana aina toivoo, että voisi tehdä enemmän. Voisinpa poistaa kokonaan tämän pelon, jota niin moni meistä sateenkaari-ihmisistä kokee. Joskus on hankala keskittyä kaikkeen hyvään, jota on jo saatu aikaan. Joskus olen täysin lohduton maailman kauheuksien edessä.

Mutta aina joskus joku tulee kertomaan, että minusta on ollut heille apua: "Jenna, sun ansiosta uskalsin vaihtaa mun nimen!"

En ehkä yksin voi muuttaa maailmaa tai suojella näitä nuoria kaikilta ikäviltä kokemuksilta, joita he varmasti tulevat vielä kohtaamaan. Mutta me kaikki voimme tehdä pieniä tekoja sen eteen, että näillä nuorilla olisi turvallinen olo koulussa, töissä, kotona. Me kaikki voimme olla turvallisia ihmisiä.